

ANNA TUORI

Kutsuen tulevaisuutta takaisin

10.5.–2.6.2024

Anna Tuorin teoksissa virtaavat merkitykset ja havainnot, kuviteltu ja todellinen, tässä ja toisaalla. Epävarmat hahmot epävarmassa maailmassa kysyvät vastauksia kristallipallolta, ystävän kallolta, peilautuvalta pinnalta, kohtaavat suuria mysteerejä, silmäkääntötemppeja ja koiria menneisyydestä. Näyttelyn nimi on mahdollisuus, mutta se ei tee sen esittämästä toiveesta vähempää todellista. Jossain aukeaa ovi, josta ehkä joku tulee takaisin.

Sommitelmat, värit ja rytmi ovat Tuorille tärkeitä. Pääasia. Sanoittamattomia ja sanat ylittäviä. Hän työskentelee niitä kohti ja maistaa yhdistelmät mielessään. Teoksillaan Tuori kuljettaa mestarillisesti heleästä taivaansinisestä palavan maan punaiseen kajoon. Rehevää vihreää tasapainottaa epämääräinen 'laastariväri'. Tahra ei ole tahra vaan jonkun jättämä jälki. Silmät takapuolella luovat katseen menneeseen ja pilvinen pää painuukin kohti maata. Herkullisten paperitöiden terävä, hehkuva viiva väreilee samettisella pinnalla kuin aikeissa muuttaa pian muotoaan. Hienovarainen, huolesta taipunut kulmakarvan kaari luo tunteen tilanteen vakavuudesta.

Näyttelysalia halkovat tilanjakajat ja istuimina toimivat betoniporsaat ohjaavat pysähtymään teosten äärelle ja luottamaan. Edellisen näyttelyn keskiössä olleet ikkunat antoivat katseen vaeltaa läpi. Nyt maalauksiin nousseet seinämät luovat yhä rajatumpia näkymiä. Havaitsemme pilkistävät korvat, aavistamme kenties askeleen, arvaamme lavasteen takana jonkun odottavan vuoroaan tai sermin suojissa kuorivan kerroksiaan. Tuoria kiehtoo ihmisen kyky ja kyvyttömyys kuvitella, nähdä, uskoa – se miten mieli sekä kantaa, torjuu ja rakentaa todellisuuksia, täyttäen aukkoja menneeseen ja tulevaan. Teosten näyttämöllisyys ja teemat tuovat mieleen **Samuel Beckettin** *Huomenna hän tulee* -näytelmän loputtoman odotuksen ja hahmojen hilpeän, murheellisen, absurdin ja eksistentiaalisen dialogin.

Tuorin ihmisessä on vastakohtia läsnä samanaikaisesti: on lempeyttä ja agressioita, hauskuutta ja surua, erisuuntiin pyrkiviä jännitteitä ja ristiriitaisuuksia, ailahtelevuutta ja pysyvää muuttuvuutta. *Claus & Lucas*-sarjan maalaukset Tuori on nimennyt **Ágota Kristófin** *Iso vihko* -kirjatriologian kaksosten mukaan. Hahmot ovat anagrammi, kaksi yhdessä, toisiinsa sulautuvat. Sekä kirjoissa että maalauksissa ykseys hajoaa nimien kirjainten vaihtaessa paikkaa. Kristófin tarinan rikkinäinen maailma on luettavissa myös Tuorin teoksissa. Pienten maalausten sarja on kokoelma kadonneita asioita, sukupuuttoon kuolleita lajeja ja pommituksissa tuhoutuneita kirjastoja.

Maalausten raamien ulkopuolelta kuviin ilmestyy päättäväisiä käsiä, osoittavia sormia, seremoniamestareita, taikureita, taustapiruja. Tai ehkä antiikin jumalhahmojen tapaisia epätäydellisiä, kujeilevia, himokkaita, itsepäisiä voimia, joiden myllerrys jättää ihmisen hämmennyksiin. Ainakin menneisyyteen ja tulevaan katsova kaksikasvoinen Janus ja itseään peilaava Narkissos(-Kissa) ovat tuttuja vieraita.

– Oona Latto

Anna Tuori (s. 1976) asuu ja työskentelee Helsingissä. Hän on valmistunut Kuvataideakatemiasta Helsingistä 2003, lisäksi hän on opiskellut L'École Nationale Supérieure des Beaux-Artsissa Pariisissa 1999–2000. Hänen yksityisnäyttelyitään on viime vuosina nähty Galerie Anhavan ohella muun muassa Galerie Suzanne Tarasieyevassa Pariisissa. Hän on osallistunut lukuisiin kansainvälisiin yhteisnäyttelyihin, mukaan lukien Busan Museum of Art (2019), Efremidis Gallery, Berliini (2018); Norrköpingin taidemuseo (2017) ja Kemper Museum of Contemporary Art, Kansas City (2015). Tuori on ollut sekä Ars Fennica- että Carnegie Art Award -palkintoehdokkaana. Hänen teoksiaan on yksityisten kokoelmien lisäksi useissa julkisissa kokoelmissa kuten Nykyaikaisen museon Kiasman, Saastamoisen säätiön, Sara Hildénin taidemuseon ja Kemper Museum of Contemporary Artin kokoelmissa.